

Prædiken til 15. søndag efter trinitatis Luk. 10, 38-42

Dette hellige evangelium skriver evangelisten Lukas: Mens de var på vandring, kom Jesus engang ind i en landsby, og en kvinde ved navn Martha tog imod ham. Hun havde en søster, som hed Maria; hun satte sig ved Herrens fødder og lyttede til hans ord. Men Martha var travlt optaget af at sørge for ham. Hun kom hen og sagde: »Herre, er du ligeglad med, at min søster lader mig være alene om at sørge for dig? Sig dog til hende, at hun skal hjælpe mig.« Men Herren svarede hende: »Martha, Martha! Du gør dig bekymringer og er urolig for mange ting. Men ét er fornødent. Maria har valgt den gode del, og den skal ikke tages fra hende.« Lukasevangeliet 10,38-42

Konfirmations søndag

Hun drømte tit om nøgler og lukkede døre.
Det var lørdag sidst på formiddagen.
Hun var på sit værelse.
Hun svang benene ud af sengen.
Kiggede i spejlet.
Morgenhår og bumser.
Øv.
Hun hørte en tage i dørhåndtaget.
Det var garanteret hendes lillebror.
Han var bare så irriterende.
Han skulle ikke gå og rode på hendes værelse.
Det ville hun ikke finde sig i.
Hverken når hun var der,
eller når hun var ude med vennerne.
Han kom altid rendende.
Heldigvis havde hun husket at låse døren til sit værelse,
inden hun lagde sig til at sove.
Da han mærkede, at døren var låst,
begyndte han at sparke på døren.
"Hold op" råbte hun.
"Skrid!"
Han blev ved bare for at gøre hende gal.
Hun hørte, at moren sagde, at han skulle

stoppe.
Så tændte hun for radioen.
Det var Duffy, der sang
I'm begging you for mercy

Sangen blev ved.
... begging you for mercy ...

Hun skulle ikke ned på knæ,
og bede om nåde/barmhjertighed,
for noget som helst ... slet ikke hendes lille-
bror.
Men sangen var nu god alligevel.
... begging you for mercy ...

Hun tog sin mobil.
4 ubesvarede beskeder.
Hun trykkede koden 1234 for at låse telefo-
nen op.
Var der noget, der kunne gøre hende stjer-
netosset,
var det, hvis lillebroderen huggede hendes
telefon,
og læste hendes beskeder.
Så var der ”no mercy”.
Hun havde også på fornemmelsen,
at moderen gjorde det i smug,
hun havde svært ved at holde næsen for sig
selv.
Hun skulle altid fritte hende ud om,
hvad de lavede, når hun var sammen med
veninderne,
eller når de bare drev omkring.
Ja, hvad troede hun?
Hvad troede hun, de lavede?
Hvad var hun bange for?

Men det var ikke sikkert, moren kunne fin-
de ud af
at låse hendes mobil op.
Hun kunne også bare lige prøve.
Den første besked var fra Louise.
”Hej, hvad laver du?”
Hun gad ikke svare lige nu.
Den anden var fra Peter.
Typisk Peter:
Brad Pit gik til Guinness Rekordbog,
for at melde sig som verdens smukkeste
mand.
Han kom ud og råbte:
”Who the fuck is Peter from Holstebro”.
Den 3. sms var fra Sofie.
”Hej, skal vi hænge ud ved skolen i aften?”
Tja, hvorfor ikke.
Der skete aldrig noget rigtig sjovt.
I'm begging you for mercy

Nu måtte sangen da snart være færdig.
why wont you release me

Ja, hun kunne godt trænge til at blive fri.
Hun smed sig på sengen igen.
Så kom hun i tanke om det igen.
Hun drømte tit om nøgler og lukkede døre.

Hun havde også drømt i nat.
Hun havde drømt, at hun var klædt
i noget fint hvidt tøj.
En kort kjole, var det vistnok.
Og en lille overdel.
Hendes hår var sat op, som skulle hun til
fest.
Hun havde også et smykke om halsen.

Det var et ... jo ... et lille kors.
Hun drømte, at hun gik rundt i sit fine tøj.
Midt om natten.
Hun travede rundt.
Idomvej, Kaj Munks vej, Fiilsvej ...
Hun gik og gik og gik, og kom ligesom ingen
vegne.
Det var, ligesom hun ikke kunne finde vej.
At hun ikke kunne nå frem.
Og hun skulle nå frem!
Hun var helt alene.
Hun kunne godt genkalde følelsen i drøm-
men.
Hvor ubehageligt det var.
Og hvor desperat hun havde været.
Jo, nu huskede hun det.
Hun havde også haft en ting i hånden.
En nøgle.
Ikke en nøgle hun kendte.
Den var lidt anderledes,
som om den var til en stor
og betydningsfuld dør.
Hun blev ved med at gå i sit fine tøj
og med nøglen i hånden.
Til sidst var hun så træt og ude af sig selv,
at hun ikke vidste,
hvad hun skulle gøre.
Sådan var drømmen ... og i drømmen
var hun lige ved at sætte sig ned,
men hun var bange for at gøre sit fine tøj
beskidt.
Hun var så fortvivlet,
at hun begyndte at græde.
Men så opdagede hun,
at hun pludselig stod foran en stor brun ege-
træsdør
med seks felter.
Hun havde taget i håndtaget,

Redaktion
Valgmenighedspræst
Margrethe Dahlerup Koch
Fjord Alle 13
6950 Ringkøbing
mdk@km.dk

Sognepræst
Søren Jensen
Byløkken 27
8240 Risskov
sjen@km.dk

Søndagslæsning
udkommer hver uge på
www.grundtvig.dk
– hvor man også
kan tilmelde sig
elektronisk nyhedsbrev
om Søndagslæsning

Grundtvigsk Forum
Farvergade 27
1463 København K
Telefon 3373 2800
vartov@vartov.dk

havde en fornemmelse af,
at nu var hun fremme ved det sted,
hvor hun skulle være.
Døren var låst.
Hun baksede med håndtaget,
stemte sin skulder imod.
Men døren gav sig ikke.
Så kom hun i tanker om nøglen,
hun havde i den anden hånd.
Hun fumlede med den.
Men hun kunne ikke få døren op.
Hun svedte og tænkte, at nu var det for sent,
forgæves.
Hun nåede det ikke.
Hun kunne høre, at der var andre inde bag
døren.
Stemmer der var glade - var det ikke Peter
og Louise
- ja, og Sofie og de andre hun kunne høre?
Jo, og en del flere.
Der blev holdt fest.
Så huskede hun ikke mere.
Jo, lige pludselig var hun hjemme igen.
I drømme havde hendes far og mor skældt
hende ud.
De sagde, at de havde ledt efter hende,
at hun skulle have bragt aviserne ud,
og luftet hunden,
det kunne ikke passe,
at hun ikke rørte en finger,
og hendes lillebror stod bare og pegede fing-
re
og gjorde nar.
Det var omtrent sådan hun havde drømt.
Ikke rart.
*Hvorfor drømte hun tit om nøgler og lukke-
de døre?*

I'm begging you for mercy
why wont you release me

... hun kunne ikke få sangen ud af hovedet.

Søndag morgen skulle hun tidligt op.
De skulle mødes kl. 10.
Da hun gik på torvet og pludselig stod foran
døren,
blev hun lamslået.
Jamen, det var nøjagtig den dør,
hun havde drømt om med 6 brune felter.
Jo, det var den.
Helt sikkert.
Det var underligt.
Hun tog i dørhåndtaget,
og det gav et lille gib i hende,
da døren gik op.
Og hun så, at nogle af kammeraterne
og deres forældre allerede var kommet.
Der var allerede en del i kirken.
I dag blev de konfirmander.

Hun tænkte.
Godt at ikke alle drømme går i opfyldelse.
Nu forstod hun, at det var hendes konfirma-
tion,
hun havde drømt om.
Det ville være forfærdeligt,
hvis hun var blevet lukket ude
fra fællesskabet med de andre,
og kun mødte en lukket dør, når hun kom til
kirken.
Tænk sig bare at få lov,
at sidde i kirken.
Og pludselig hørte hun præsten læse
om en, der hed nøjagtig det samme

som hende selv.
Hendes søster var sur på hende,
ligesom hendes forældre i drømmen,
fordi hun ikke havde gjort sine pligter.
Men hende i historien havde fundet nøglen
ind til det vigtigste,
hun sad ved Jesu fødder og lukkede ham
ind,
ligesom hun nu sad i kirken.
Og hun blev glad og helt taknemmelig over,
at hun kunne sidde i kirken
sammen med sin far og mor,
og tænke med spænding og forventning på
den dag,
hvor hun skulle komme til kirken,
i sit hvide tøj,
med håret sat op,
og sit smykke om halsen.
Det er vigtigt at være dér,
hvor man skal være.
Og hun smilede og sagde i sit stille sind,
”TAK”, og der gik lidt tid,
og så føjede hun et ord til,
som hun ikke brugte så tit ”Tak, Gud”.

Niels Arne Christensen
Holstebro

Salmer:
411, 400, 860, 851, 874